

Σὺν νὰ λέμε μ' ἑλλους λόγους ὁ τρομάξας κάθε στέμμα,
κάθε πάνοπλον στρατόν,
φαίνεται πῶς ἦτο θρέμμα
γνήσιον Σπαρτιατῶν,
κι ἴσως τώρα μεσιτεύη κι ἡ σκιά τοῦ Μποναπάρτη
σιδηρόδρομος νὰ γίνῃ δίχως σιλό καὶ στήν Σπάρτη.

Ἕλλην ἦτο τοῦτ' ἂ φέ,
Περικλέτο μου σοφέ,
κι ὁ μεγάλος Ναπολέων,
ὁ βραγχῆς τῶν Βασιλέων.

Τώρα θὰ γενῆ κι αὐτός
πρόγονος μας λατρευτός,
καὶ θὰ βγαίνη κάθε Μάρτη
μὲς σ' τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
κι ἡ σκιά τοῦ Μποναπάρτη
μὲ τὰς ἄλλας τὰς σκιὰς
τῶν δικῶν μας τῶν προγόνων,
κι ἔντρομος θὰ φρικίη.

Ἐπὶ ἀνοίξεις τὰς αὖρας
μὲ τὴν τελετὴν τῆς Λαύρας
βεβαίωσου τώρα πλέον,
Περικλέτο στραβοκάνη,
πῶς κι ὁ μέγας Ναπολέων
ἐμφανίσεις θὰ μὲς κάνη.

Καὶ τοσοῦτων Βασιλέων θὰ κυττῆς τὸν Βασιλέα,
ποῦ μὲ κράνος καὶ μὲ μοῦσι
θάρχεται κι ἔδω ἀκούση
τόσα τῶν Ἑλλήνων κλέα.

Κι ἡ σκιά τοῦ Στρατηλάτου
θὰ σκιρτῆ κι αὐτὴ καθβάλα
μὲς σ' τὴν δράσιν τῶν ἀγώνων.

Μὰ κι αὐτός τὰ φάσκελά του
θὰ προσθέτῃ μ' ἕλα τἄλλα
τῶν δικῶν μας τῶν προγόνων.

Χαίρε, γῆ, ποῦ πλήρης θέρους
ἐξυμνεῖς μὲ τοὺς χιμαύρους
τῶν ρητορικῶν σιέλων
μεγαλεῖα πατρικά,
καὶ τὰ φάσκελά σ' ὅτ' μέλλον
θὰν Ἑλληνογαλλικά.

Ῥίμος ἄλλος πρὸ μεγάλου

Π, — Μὲ κιθάρα καὶ λαγούτο
φέλλω τὸ κορίτσι τοῦτο,
τοῦ Ρολάνδου Μποναπάρτη τὴν χρυσὴ τὴν θυγατέρα,
ποῦ θὰ φθάσῃ τὴν Δευτέρα.

Μὲ κοτίων ἀγκαλιὰ
ραίνει τώρα τὴν Γαλλίδα,
τῶν χαρίτων τὴν πηγῆ.

Ἔργεται μετὰ παιάνων
σ' τῶν κλεινῶν Ἰσοτεφάνων
τὴν χαριτωμένην γῆν.

Καλῶς νᾶλθης σ' τὴν Ἀθήνα,
χαριτόδωτος Γαλλίς,
νᾶσαι κρῖνο μὲς σ' τὰ κρῖνα
τῆς δικῆς μας τῆς Αὐλῆς.

Ὁ καθένας ὕμνωδεὶ
τὸ Παρισιὸν καμάρι...
πέριεις θάλασσας παιδί
καὶ Βασιλικὸ βλαστόρι.

Γὰρ τὸν Στόλο μας θὰ ξέρῃς ὅτι γίνεται κουβέντα
κατ' αὐτὰς σ' τὰ Παρλαμέντα.
Καὶ σ' τὴν ἀφιζὶ σου τώρα
θᾶβλεπες θωρακοφόρα
καὶ περιφημίας ἀράδες,
μὰ δὲν ἔχομε παράδες.

Λένε καὶ γι' αὐτὸν τὸν Στόλο πῶς θὰ γίνῃ σ' τὴν Γαλλία,
πλὴν τὸ στόμα τοῦ Κορριάτη
ξεφωνίζει πρὸς τὰ κράτη:
ἄπομος ἔχει νὰ μὲς δώσῃ θὰ μὲς κάνῃ καὶ τὰ πλοῖα.

Χαίρε, λατρευμένη κόρη,
ποῦ σὲ τέτοια φθάνεις μέρη
γὰρ νὰ γίνῃς ἕνα ταῖρι
μὲ τοῦ Βασιλῆος τ' ἀγῆρι.

Καλῶς νᾶλθης, δεσποινίς,
λιγερὸ μας κυπαρίσι,
νὰ ξεγάσης τὸ Παρίσι
καὶ νὰ γίνῃς Ἑλληνίς.

Χαίρε, νύφη μας γλυκεῖά,
μὲ τὰ μέτωπα προικιά,
ποῦ στολίζουσι Παλάτια
καὶ θαυμάζονται τὰ μάτια.

Σὺ, μεγάλη κόρη, τώρα
σ' τοὺς Ρωμηοὺς φανὸς Πανδώρα,
κι ἔλα μοῖρας παράδες
καὶ σ' ἔμας τοὺς ρουκαράδες.

Καλημερίζω μὲ βιολιά,
κύρη καὶ θυγατέρα,
Μαρία λὲν τὴν κοπελιά,
Ρολάνδο τὸν πατέρα.

Ἐλα νὰ δῆς τὴν θαυμασὴν τοῦ ποτιθέου πάστρα,
γὰρ σένα σήμερα, κυρά,
δλα μας λάμπουν καθαρά,
γὰρ χάρι τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται κι ἡ γλάστρα.

Ἐλα καὶ σὺ χαρίεσσα σ' τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλίμα
καὶ σ' τῶν Ρωμηῶν τὴν λίμα,
κι ἔμετς γὰρ σὲ νὰ βάλωμε σ' ὄλγρυσσο σιερῆτι
τὴν πούλιμα, τὸν ἀυγερινὸ, καὶ τὸν ἀποσπερίτη.

Λοῦσου σ' τῆς Κασταλίας μας καὶ σ' τῶν Μουσῶν τὰ νάματα,
Πριγκίπισσα σπανία,
ποῦ ξέρεῖς κι ἀπὸ γράμματά
κι ἀπὸ καλλιτεχνία.

Ἐλα, βλαστόρι Γαλλικὸ,
τῶν ζουμπουλῶν ζουμποῦλι,

νὰ πῆς καί σ' τὸ Βασιλικὸ
νὰ θῆς τὴν Κοτοπούλη.

Καλῶς νάλθῃς, Πριγκηπίσσα, ποὺ ξέρεις κι' ἴπκασια,
νὰ γίναμε θυσία,
κι' ἐπάνω ἀέλητος λευκοῦ
περίπατο νὰ βγαίνη,
καὶ πάντα σ' τὸ Βασιλικὸ
τῆς πρῆταις νὰ πηγαίνη.

Τοῦ Μποναπάρτη γέννημα, χαιρὲ καὶ πάλιν χαιρὲ,
καὶ σὺ στὸν νοῦ μας φέρε
τὴν μέγαν Ναπολέοντα, τὸν δῖον Αὐτοκράτορα,
καὶ πρῶτον σου προπάτορα.

Ἐδοὶ φωνάζει κι' ἡ Παλλὰς μ' ἔληψε κλαδί κι' ἀκόντιον,
κι' ἔδω' σ' τὴν γῆν τῶν ἐκλογῶν
δὲ θῆς μεγάλων στρατηγῶν
δρῶς Ναπολεόντειον.

Ἄκου μὲ παρὰ κλητὴ μας, Πριγκηπέσσα Ζηλευτή,
κι' ἡ σκιὰ τοῦ Μποναπάρτη νὰ μὲς ἔρχεται κι' αὐτὴ,
νὰ τὴν βλέπουν πότῃ ποτῇ
τῶν σκιῶν οἱ πατριῶται.

Ἄς μὴ φθάνουν μόνο μουντζικὲς τῶν δικῶν μας προπατόρων,
ἀλλ' ἄς ἔρχη' ἐπὶ πλείον
κι' ὁ μέγας Ναπολεὼν
τὰ μουντζῶν ῥητορείαις ἀτελείωταις ῥητόρων.

Τέτοια φάσκελα μεγάλα
θὰ ἔνθαρουνε γι' αὐτοῦς,
ποὺ σὲ σύννερα καθάλα
φάλλον Στόλους καὶ Στρατοῦς.

Ἐὶς τὰς φλέδας τῶν Ρωμηῶν μὴ θαρρῆς πῶς τρέχει τίλιο,
κι' ἂν δὲν ἔγωγε λεφτά,
ἀλλὰ δῖορο Ζηλευτὸ
σοὺ χαρίζομαι κι' ἐμεῖς τῆς Ἀθῆνας μας τὸν ἦλιο.

Σὺ ποὺ φθάνεις χαρωπὴ
ἀπὸ κλίμακα βαρειά,
'δὲς τον πῶς λαμποκοπεῖ
'στ' οὐρανοῦ τὴν ἑσπεριά.

Τούτος φέρνει καὶ γαλήνη' σ' τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἀνησυχία,
τούτος πλοῦτος μας καὶ μόνος
καὶ μεγάλη δυστυχία
κι' εὐτυχία μας συγχρόνως.

Κότταξε κωμαρωτὴ
τῆς Ἑλλάδος τὸν κατῆρα
πῶς λαμπρὸς διαφλατῆ
τὸν σακφαιρίνον εἰθέρα.

Λάμψη θαύματος περίσσια,
φῶς Ἑλληνικὸν ἰδέ...
βγαίνει καὶ μὲς' σ' τὰ Παρίσια
τεταοὶς ἡλιοσι... ἀμμὴ δέ!

Μὰ κι' ἐμεῖς οἱ δὴ κερήνες
μὲ τὰ χάρτινα τὰ κρόνη
τῆς χρυσῆς του τῆς ἀκτίνας
σοὺ τῆς κάνομε στεφάνι.

Τούτος τῶν Ρωμηῶν κορδῶν,
τούτος εἶδος πασοπάτιμπο,
τὸ πᾶν σβῶνει δίχως ἦλιο.

Κι' ὅσο γιὰ τὸν Παρθενῶν
εὐλαβὸς οἱ παραπάτιμπο
καὶ σ' τὸν Τσοῦντα καὶ σ' τὸν Φίλιο.

Καλῶς νάλθῃς, Πριγκηπίσσα, ποῦσαι κορίτσι μάλαμμα
καὶ φάινεσαι γλυκύτερη κι' ἀπὸ ζαχαροκάλαμα.

Γιὰ σὲν σάλος κατ' αὐτὰς
'στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων,
κι' ἔγω γεραίρα τέλεταις
μεγάλων ὀνειρώτων.

Κι' ἐδῶ, Πριγκήπισσα χρυσῆ,
 'μιλοῦν τὰ Γαλλικὰ φερσί,
 μπὸν ζούρ, ὄρεθουάρ, μεροί...
 κλωδὲ μὰς ἐφθασε καὶ Σὺ.

**Ἐλθὲ ποικιλοτέρᾳ
 ἄστῃς νύφῃς τὸν πατέρα.**

Φ.— Ἵποδοχ' σὰς κάνομε κι' ἐμεῖς οἱ δύο τοίροι...
 πολλὰ πικρὲ τῆς κόρης μαζ, ἀς' ποῖμε καὶ τοῦ κύρη.
 Ρολάνδος ὀνομάζεσαι κι' ἔχεις εἰς τὰς εἰς μέτρο,
 κι' ἦτο πατέρας σου τρανός,
 ὁ Μποναπάρτης ὁ κλεινός,
 ποῦ τὸν ἐλέγαν Πέτρο.

Τὴν βίβλον τῆς γενέσεως
 τῶσαν Βοναπαρτῶν
 ἴστας ὥρας τῆς ἀνίσσεως
 τὴν μελετῶ σκιρτῶν.

Ὁ Πέτρος ἦτον ἐγγονός
 ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ,
 καὶ τοῦτος ὁ Λουκιανός
 — βάστα, καμμένη νοῦ—
 θεαροῦ πῶς ἦτον ἀδελφός τοῦ πάλαι Ναπολέοντος,
 τοῦ βρυχωμένου Λέοντος.

Τουτέστιν ὁ Λουκιανός ἦν πάππος τοῦ πατρὸς σου,
 ὁ Πέτρος δὲ γεννῆτωρ Σοῦ, καὶ Σὺ τῆς θυγατρὸς σου,
 ποῦ Γεωργίου Πρίγκηπος κυρία θὰ γενῆ
 καὶ μὲ τοὺς Μποναπάρτηδες θὰ κάνῃ συγγενή
 τὴν σύγγρονον Ἑλλάδα,
 σοφὴν ψευτοφυλλάδα.

Ἐχεις καὶ σπῆτι' στὸ Παρί,
 ποῦ κόσμος χάσκει κι' ἀπορετ
 ἐμβρόντητος μπροστά τοῦ
 γιὰ τὴν λαμπρότητά του.

Κι' ἄνθρωπος γραμμάτων εἶσαι,
 καὶ τὸν ἔχεις τὸν ἀργύρη,
 καὶ μ'πορεῖς νὰ συγκινηθεῖς
 ἔσ' ὅν τεχνῶν τὸ πανηγύρι.

Εἶσαι λόγιος ἀλλήθεια κι' ἔχεις λόγιο σαλόνι
 κι' ἔρχεται λογίων κόσμος, ὅπου δὲν χωρεῖ βελόνι.
 Τῆς μαθησεως τὰς γνώσεις δὲν τὰς κρίνεις περικτάς,
 καὶ τῶν Ἄλπεων, Ρολάνδε, τὴν χωρίδα μελετῆς,
 κι' ὅποιος γιὰ λεφτὰ δὲν ἔχει τὰ ματάκια του γαρίδες
 τοῦτος κάνει καὶ μελέταις γιὰ διάφορας χωρίδες.

Εἶσαι προσφιλεὶς ἱππότης
 καὶ τραπέζια δίνεις πρώτης
 μὲ περίφημα κρασιὰ
 σὰν κι' ἐκεῖνο τοῦ Μπακαζῆ,
 ποῦ τὴν Ἀντιπροεδρεῖαν ἔξαναπῆρε τῆς Βουλῆς
 κι' εἶχε γεῦμα' στὸν Ἀβέρωφ σὲ τριάντα προσφιλεῖς.

Τοὺς νέους δεῖνιοσοφιστὰς ἐπῆγα νὰ τοὺς δῶ
 καὶ κατὰ γῆς ἐγένοντο σαμπάνιας καὶ Βορδῶ,
 κι' ἐγὼ μαζὶ τῶν ἔπικα καὶ τραγουδοῦσα τέτοιαι:
 φῆτε καὶ πῖνε, βρε παιδιὰ, στὰ πέντε Βιλάετια.

Καὶ τὸ φαί καὶ τὸ ποτιὶ νὰ σὰς γενῆ χαλάλι,
 κι' ὅπως, παιδιὰ, δὲν μὰς λυπεῖ τοῦ κράτους ἡ σπατάλη,

ἔτσι κι' ἐδῶ γιὰ τὸν Μπακαζῆ κανεῖς ἀς μὴ λυπῆται
 καὶ τὴν σαμπάνια κατὰ γῆς ἀλύπητα σκορπᾷτε.

Καθένας τώρα — τραλαλά—
 θάλασσα νὰ τὰ κάνῃ...
 ὁ κύρ Μπακαζῆς νάκει καλὰ
 κι' αὐτὸς τὰ ἔξακφετῆται.

Τὸ τσοῦξανε ἔστ' ἀλλήθεια κι' ἄρχισαν τὸν χορὸ
 κι' ἄθελαν πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ Σάριξας νερό,
 γιὰτὶ Μπακαζῆ παρόντος δὲν ἐπῆνε κανεῖς
 νερό Δεζαμενῆς.

Κι' ἐκύνταξια πατέρας τοῦ κράτους καλλινίκους,
 ποῦ κρασοκατανύξεις ἐπάθανε μεγάλας,
 καὶ τοῦ Ξενοδοχείου ποτίζανε τοὺς φίλους
 μ' ἀρροστοφεῖος σαμπάνιας καὶ μὲ Βορδῶ μπουκαλίας.

Κι' ἦτο σὰν τοῦ Βαλτάσσου ἐκεῖνο τὸ συμπόσιον,
 ἀλλὰ χωρὶς τὰς λέξεις Θεκέλ, Μανέξ, Φαρέξ,
 κι' εἶδα νὰ σπαταλᾷται νύκταρ ἀβῆδες ἀμύρσιον
 κι' ἔκλαψ' Ἀμφιτρυφῶν πλουσιῶν συμφοραῖς.

Καλῶς νῆλθῃ, Μποναπάρτη... χάψε χάψ' Ἑλληνογάλλε,
 λόγιε, γραμματισμένε, καὶ συμπέρερε μεγάλε.
 Πάτησε σφιγγῶν ἐδάρη τοῦ παγκάλου πτολιέθρου,
 μὲ σαμπάνια ποτισμένα,
 καλοκύτταξε κι' ἐμένα,
 τὸν ἔξηρότερον σκελεύθρου.

Ἄδες με καὶ θὰ καταλάβῃς ἀπὸ μὲ τὸ κελεποῦρι
 τῶν Μουσῶν τῶν μελιρρῶτων
 πῶς ἐκ τῆς εὐαισθησίας καταστοῦν οἱ τροβαδοῦροι
 τῶν Ρωμηῶν τῶν εὐασθήτων.

Καλῶς νῆλθῃς, καλῶς ἦλθες μὲ τὴν ζαχαρένια κόρη...
 ζήτ' ὁ Μποναπάρτης σκούρου κι' οἱ ἔυλενγοι λιμαδόροι.

Καὶ καρμώσις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ρακοπούλιον ἀδελφῶν τέλειον χαρτοπωλεῖον,
 τῶσαν πλοῦτον περιελθῶν.

Τὶ κατᾶστιχα σκαρόνει, τὶ φακέλλων τελειότης,
 ἔχει καὶ γραμμογραφεῖον καὶ τυπογραφεῖον πρώτης.
 Σὰς συστήνεται κι' ἐκ μέρους τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ χαρτοδόλου...
 αἴξαν ἑκατὸν ὀδόντα μέσα στὴν ὁδὸν Αἰδίου.

Κι' ὁ Ρωμηὸς ἐπικυροεῖ Καταλειθῶν τὸν κλεινὸν
 ὡς Ἵπποδευσητὴν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.

Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τὰς Ἀθηναϊκὰς
 τοῦ Σπύρου Παγανέλη τὰς πατριωτικὰς
 θερμῶς τὰς συνησάμενος ὄντως πατριώτας
 κι' ἔξαρσεν γενναίων ἐνθουσιασθῶν θιασῶν.
 Ὁ τῶσαν ἰδεώδης τῶν νεμεσισμῶν ὁ Σπύρος,
 τὰς ἐγραφεῖν εὐγλώττωσ, ἀγῶς καὶ διακίρωσ.

Λοιπὸν τὸ μάθατε, παιδιὰ... ἔξανάει δίχως ἄλλο
 μ' ἐκπῶσις ὄλων τῶν εἰδῶν τὸ Λουβρο τὸ μεγάλο,
 κι' ὁ ῥέκτης Κανελλόπουλος, ἐκεῖνος ὁ Βασιλεῖς,
 γνωστοποιεῖ τοὺς φίλους
 πῶς ἔστ' οἱ Σταδίου τὴν ἐδὸν θ' ἀνοίξῃ Λουβρον νέον,
 καύχημα κι' ἐγκαλλώπιμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
 μὲ πλοῦτον πολυποικίλον καὶ μ' ὄλα τὰ χρεῖωδη,
 κι' ἔγινε κι' ἔταιρεία
 μὲ μιλιούμα τρία,
 κι' ἴσως νὰ γίνῃ μέτοχος κι' ὁ Φακοῦλης τὸ βῆδι.